

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Ing. J. B.**, zast. JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem, se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1, proti žalovanému: **náměstek policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2016, č. j. PPR-5689-16/ČJ-2016-990131, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2021, č. j. 5 Ad 21/2016 - 78,

t a k t o :

- I. Řízení o kasační stížnosti **s e z a s t a v u j e .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Ředitel Úřadu služby kriminální policie a vyšetřování (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 22. 3. 2016, č. 45/2016, stanovil, že žalobci náleží za dobu od 30. 11. 2012 do 6. 12. 2015 služební příjem odpovídající pravděpodobnému služebnímu příjmu, včetně náhrady služebnímu příjmu, za dobu nevyčerpané dovolené za roky 2012, 2013 a 2014 v celkové výši 1.086.630 Kč, podle § 2, § 44 a § 124 odst. 7 a odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“). Důvodem tohoto rozhodnutí byla skutečnost, že Městský soud v Praze svým rozsudkem ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Ad 3/2013 - 40, zrušil rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru č. 73/2011, jímž byl žalobce podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru propuštěn ze služebního poměru z důvodu pozbytí osobnostní způsobilosti k výkonu služby.

[2] Žalovaný shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji v záhlaví uvedeném rozsudkem zamítl, vázán předchozími závěry Nejvyššího správního soudu vyslovenými v rozsudku ze dne 24. 2. 2021, č. j. 4 As 51/2019 - 44.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. Dříve, než o kasační stížnosti mohl Nejvyšší správní soud rozhodnout, vzal ji stěžovatel zpět podáním datovaným 6. 5. 2021.

[5] Podle § 37 odst. 4 s. ř. s. může vzít navrhovatel svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl. Podle § 47 písm. a) téhož zákona, soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.

[6] Jelikož projev vůle stěžovatele, učiněný podáním datovaným 6. 5. 2021, nevzbuzuje pochybnosti, že jím stěžovatel zamýšlí ukončit řízení o kasační stížnosti jeho zastavením a nemá zájem na jeho dalším pokračování, Nejvyšší správní soud v souladu s § 47 písm. a) s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona řízení o kasační stížnosti zastavil.

[7] O náhradě nákladů řízení bylo za použití § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť řízení bylo zastaveno.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. května 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu